

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 120/2019
20.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владан Селаковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ А.Д.О ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради поништаја решења о споразумном престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3978/2017 од 09.08.2018. године, у седници већа одржаној 20.02.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3978/2017 од 09.08.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполу П1 59/15 од 10.10.2017. године, у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено је решење о споразумном престанку радног односа код туженог бр. .. од 29.12.2014. године, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљу врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу који се односи на исплату накнаде штете на име изгубљене зараде за период у коме тужиља није радила, као и у делу који се односи на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на утврђени месечни износ изгубљене зараде тужиље, за период у коме тужиља није радила, од 01.01.2015. године до ступања на рад тужиље. Ставом четири изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкова парничног поступка у износу од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3978/17 од 19.08.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права и

битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што према одредби члана 407. став 2. ЗПП не представља дозвољени ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је са туженим закључила уговор о раду на неодређено време, бр. .. од 16.07.2014. године, ради обављања послова „аквизитер V“, са пуним радним временом, а затим 26.09.2014. године анекс 1 наведеног уговора. Тужилино радно место је било у пословној јединици туженог у Тужиља је код туженог непрекидно радила до 21.01.2015. године, када је обавештена да јој је радни однос престао. О тој чињеници знања није имао ни директор ПЈ туженог у ..., у којој је тужиља радила.

Тужени је донео решење бр. .. од 29.12.2014. године, по којем тужили радни однос престаје закључно са даном 31.12.2014.године, насловљено као решење о споразумном престанку радног односа, у чијем образложењу је наведено да је донето на основу поднетог захтева за споразумни престанак радног односа бр. .. од 29.12.2014. године. Тужиља нити је имала, нити је изразила вољу да јој радни однос код туженог престане, нити је свесна била да је потписала бланко захтев за споразумни престанак радног односа и бланко споразум о престанку радног односа, чијом је употребом донето побијано решење, потписано од стране генералног директора ББ из

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, поништио решење о споразумном престанку радног односа бр. .. од 29.12.2014. године као незаконито и обавезао туженог да тужилу врати на рад. Другостепени суд је подржао разлоге првостепеног суда и допунио правне разлоге оцене о основаности тужбеног захтева. Мерадавним су узете одредбе садржане у Закону о раду у члану 177. и 191. став 1. и прописане у Закону у облигационим односима у члану 103. и 109.

У члану 177. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005...75/2014), ставом 1. је предвиђено да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодаваца и запосленог, ставом 2. је прописано да пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Према цитираном, основ за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност о престанку радног односа и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплату неисплаћених зарада и других примања по

основу рада, права у погледу неискоришћеног годишњег одмора и др.). Да би споразумни престанак радног односа производио радноправно дејство он мора да буде резултат слободно изражене воље.

У конкретном случају, тужила није изразила вољу за закључење споразума о престанку радног односа код туженог. Изостанак слободно изражене воље тужиле чини предметни споразум ништавим у смислу члана 109 ЗОО, како то правилно закључује другостепени суд. С обзиром да је тужила без стварне воље и намере бланко потписала споразум о престанку радног односа, који је ништав и правно дејство не производи, а чијом употребом је тужени донео решење о споразумном престанку радног односа тужиле, тако донето решење је незаконито и као такво је поништено, а туженом наложено да тужилу врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Имајући у виду да тужени није успео у овом поступку, применом члана 165. став 1. ЗПП, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**